

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. február 10.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KI JÖN JÉZUSHOZ, ÉS KI MARAD?

Énekek: 328,1,3; 300; 299,1,5; 468

Lekció: Jn 6,60-71

Alapige: Jn 6,37,65

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy azért jöhettünk, hogy Téged magasztaljunk és Téged dicsőítsünk, akit küldött az Úr kegyelme öröklétre, győzelemre, azért, hogy szívünket felemelje boldogságos ég felé, mert különben a mi szívünk soha nem tudna felemelkedni, egész valónk abban az állapotban maradna, amelybe a bűn miatt kerültünk első szüleinknek, Ádámnak és Évának bűnesete folytán.

Köszönjük, hogy a Te igédben nagyon világossá teszed, hogy magunktól nem vagyunk képesek ebből az állapotból megszabadulni, magunkat sem vagyunk képesek megszabadítani, meg másokat sem. Ezért megvalljuk, hogy egyetlen reményünk Ó Isten, csak Te vagy. Egyetlen reménységünk az, hogy eljöttél Jézus, hogy megszabadítsd népedet annak bűneiből.

Ezért kérünk, hogy engedd nekünk, hogy közeledjünk Hozzád, hogy színed elé járuljunk, hogy Téged tudjunk magasztalni és a Veled való közösségben Téged dicsőíteni a gyülekezet közösségében is, hiszen azt mondtad, hogy ahol a testvérek együtt vannak, Te ott vagy közöttük. Kérünk Téged, Urunk, hogy áldd meg ezt az alkalmat. Tégy bennünket valóban gyülekezetté, tégy bennünket engedelmes igehallgatókká, hogy a szó ne csupán a fülünkig érjen, hanem a szívünkig.

KI JÖN JÉZUSHOZ, ÉS KI MARAD?

Köszönjük, hogy a Te szavad megcselekszi azt, amit elgondoltál felőle, és nem tér vissza üresen, dolgavégezetlenül. Kérünk Téged, Urunk, hogy végy el most minden hiábavaló gondolatot tőlünk, esetleg azt is, ami az úton történt, ami foglalkoztatott vagy foglalkoztat bennünket, talán ennek a mai reggelnek is a bűneiből, rohanásából, a különféle szívünk indulatából.

Kérünk, hogy szabadíts meg és szabadíts fel bennünket arra, hogy ne legyen semmi gát, amit kegyelmed ne törne most át. Kérünk Téged, hogy szentelj meg bennünket jelenléteddel, Urunk! Kérünk, légy itt közöttünk, és áldj meg bennünket, a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten igéjét a János írása szerinti evangélium 6. fejezetének a 37. és a 65. verséből. Így hangzik a két ige: *„Minden, a mit nékem ad az Atya, én hozzám jő; és azt, a ki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem (...) És monda (Jézus): Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet én hozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva néki.”*

Két héttel ezelőtt a hétfő esti bibliaismereti órán, ahol a Római levelet vesszük sorban, a 8. fejezet következett, és mielőtt még a testvérek kinyitották volna a Bibliájukat, megkérdeztem: ki tud igéket mondani a Római levél 8. fejezetéből? Majdnem minden általunk ismert és nagyon fontos ige előjött, így a testvérek emlékeztek arra, hogy mit olvasunk mondjuk a Róma 8,28-ban, vagy a Róma 8,32-ben.

Az jutott eszembe, hogy ha a testvéreket megkérdezném, hogy mi van János evangéliuma 6. fejezetében, akkor bizonyára nagyon sokan tudnák, hogy itt beszél arról Jézus, hogy „én vagyok az életnek kenyere”. A 6. fejezetet úgy ismerjük, hogy a kenyérről szól. Először arról a kenyérről, amelyet Jézus az ötezer embernek ad, utána pedig arról a kenyérről, aki Ő maga. Hiszen így mondja: „Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok a manát ették a pusztában, mégis meghaltak.” De aki abból a kenyérből eszik, amit én adok neki, az nem fog megéhezni. Ha így egyben elolvassuk a 6. fejezetet, akkor meglátjuk, hogy van itt egy másik gondolat, amit sokkal kevésbé ismerünk! Két-három igevers ad keretet az egész János evangéliuma 6. fejezetének, és tulajdonképpen, mint a zeneműben, ahol a fő dallam visszatér, ez a gondolat is mindig ismétlődik az egész fejezetben.

Figyeljük csak meg, hogy miről szól a 2. vers innen: és nagy sokaság követte őt, mivelhogy látták az ő csodatételeit, amelyeket cselekedett. Ugyanennek a fejezetnek a vége felé ezt olvassuk: ettől fogva sokan visszavonultak az ő tanítványai közül, és nem jártak többé ő vele. Tehát, azzal kezdődik a fejezet, hogy Jézushoz nagyon sokan mennek, egy tömeg,

így lehet mondani, a végén meg, miután Jézus beszél önmagáról, azt olvassuk, hogy ettől fogva pedig nagyon sokan lemaradtak. Olyannyira, hogy odafordul Jézus a tanítványokhoz és megkérdezi tőlük: ti is el akartok menni? Már csak szinte ti maradtatok; ti is el akartok menni? És akkor Péter azt mondja: Uram, kihez mehetnénk, örök életnek beszéde van tenálad! A fejezet végig arról szól tulajdonképpen, hogy kik azok, akik Jézushoz jönnek; miért jönnek Jézushoz; és meddig maradnak Nála. Ez ma is nagyon aktuális, hogy kik jönnek Jézushoz, miért jönnek Őhöz, vajon meddig követik Őt, meddig maradnak Nála. Mert Jézus Krisztus azt akarja, hogy úgy kövessük, hogy Ő egészen a célba tudjon bennünket vezetni, és meglegyen az az örömünk, hogy színről-színre látjuk Őt, akit eddig hitünkkel ragadtunk meg.

Jó, ha megjegyezzük: a Krisztus egyházát soha nem az jellemzi, hogy az lenne a döntő, hogy hányan vannak! Ez csak a mi földi gondolkodásunkat inspirálja vagy jellemzi. Figyeljük meg, ha van egy csendeshét, van egy hétvége, van valamilyen csendesnap, akkor az szokott lenni a kérdés, hogy hányan voltak. Aztán, ha sokan voltak, az jó, ha kevesen voltak, akkor az már nem is olyan jó! Isten ígéje mindenütt azt mondja, hogy soha nem az minősítette, hogy mi egyház, hogy mi igaz és mi nem, hogy Krisztusnak az ügye hogy áll ezen a földön, hogy hányan vannak! Emlékszünk Illés történetére, mikor Illés azt mondja: egyedül én maradtam meg, de ha én meghalok, akkor elvész az egyház! Azt mondja erre neki az Úr: még hétezer ember van, aki nem hajtott térdet a Baálnak. Illés szétnéz: hol van az a hétezer ember? Vagy amikor Pál apostol elmegy Korinthusba, nagy félelemmel, mert mindenüvé lehetne vinni az evangéliumot, de éppen ide? Akkor az Isten azt mondja neki: de Nekem sok népem van ebben a városban! Majd ezek ki fognak jönni; majd ezek elő fognak jönni; majd Korinthusban lesz gyülekezet; majd lesznek hívők! Jézus Krisztus az övét, az Ő seregét kicsiny nyájnak nevezi. Soha nem a tömeg a döntő, hanem az, hogy kik követik az Úr Jézus Krisztust.

Ebben az ígében a tömegek azért mennek Jézushoz; Ő maga mondja: csak azért jöttök, mert ettetek a kenyerekből! Ezek az emberek le is fognak maradni! Ezek az emberek lesznek azok, akik megbotránkoznak, akik valami miatt azt mondják, hogy „hát, akkor mi többet nem megyünk”! Aztán lemaradnak, mert csak valami kell nekik Jézustól. De azok fognak megmaradni, testvérek, Jézus mellett mindig, akiknek nem valami kell Jézustól, hanem maga Jézus! Ezért énekeltük az előbb: „csak te kellesz én Uram, benned mindent meglelek.” De nagyon sokan úgy gondolkodnak, hogy csak valamit kapjanak Jézustól. Úgy, mint a kisgyerek, akinek az a fontos, hogy mit ad neki valaki. De ezeknek az embereknek az kellett csak, hogy valamit intézzen el; valamit rendezzen el; valamiben pillanatnyilag

KI JÖN JÉZUSHOZ, ÉS KI MARAD?

segítsen; csak olyan tüneti kezelés kell, de nem igazi belső gyógyulás. Tehát, nem az, amiről az énekíró úgy ír, hogy „add, hogy gyógyító folyó tisztogasson meg belül!” Akinek meg az életnek beszéde kell, azt mondja Péter, hogy „kihez mehetnénk, az életnek beszéde van nálad.” Azok, akik kenyérért mentek, lemaradtak, akiknek meg az ige kellett, megmaradtak. Tehát, onnan tudjuk, hogy valóban Jézus Krisztusnál vagyunk, ha nekünk az Isten ígéje fontos. Mert mást megtalálunk másutt is, de Isten ígését nem, azt csak Jézusnál! Mást lehet keresni másutt is, de az ígét csak Jézusnál! Az ige arról szól, ahogy mondtam, hogy tulajdonképpen kik jönnek Jézushoz. Jézus azt mondja, azok, akiket az Atya vonz, akiket az Atya Neki adott.

A Bibliának nem is az a legnagyobb üzenete, hogy ki jön Jézushoz, a Biblia legnagyobb üzenete, hogy Jézus jött el hozzánk! Ézsaiásnál van az a szép ige, valahol a 64. fejezetben, amikor Ézsaiás vágyakozik, és azt mondja: bárcsak megszakítanád az eget és leszálnál! És csodák csodája, ez megtörtént! Isten szétnyitotta az eget, és leszállt a dicső király hozzánk, az üdvnek hajnalán. És eljött Jézus Krisztus testben, hogy megszabadítsa népét annak bűneiből. Először arról beszél a Biblia, hogy Jézus jött el hozzánk, aztán beszél arról a Biblia, hogy miért jött el Jézus. Azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. És azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa. Határozott céllal és mennyei küldetéssel jött a mi Urunk hozzánk. Azért, mert különben az ember számára más megoldás és más segítség nem lenne. Vagyis, azoknak az embereknek, akik elmennek Jézustól, csak szalmaláng hitük van! Ideig-óráig hisznek, követik, úgy, mint a magvető példázatában, hogy egy darabig igen, de aztán megszűnik a követés, a nagy odaszánás, a nagy fellángolás. Azért, mert ezek az emberek nem értik, hogy Jézus mennyivel többet kínál, mint amire mi gondolunk vagy gondolnánk. Tehát, aki az életnek beszéde miatt jön Jézushoz, az megérti, hogy Jézus valami olyat kínál, ami sokkal több, mint amit én gondolok vagy várok.

Ha valaki csak a kenyeret várta, azt megkapta, de ha valaki a mennyei kenyeret várta, az életnek beszédét várta, az maradt igazán Jézusnál. Emlékszünk, hogy a samáriai asszony történetében is ezt akarja Jézus elmondani, amikor az asszony a vizet kérné. Ó, de jó lenne az a víz, hogy nem kéne ide jönni, meríteni! Akkor Jézus azt mondja: de én egy másfajta vízről beszélek! Egy másfajta szomjúságról, egy másfajta megelégtetésről, egy másfajta betöltekezésről, nem arról, amiről te beszélsz!

Testvérek, nézzük meg ezen az alkalmon, hogy tényleg az kell-e nekünk, amit Jézus igazán adni akar! Tényleg a bűneink bocsánata kell nekünk? Tényleg az Isten ígéje érdekel bennünket vagy csak egy kis megnyugvás? Azt mondja nekem a múltkor valaki, hogy tetszik tudni, szeretek templomba menni, mert jó az a kis békesség! Hát persze, itt nem veszek-

szünk, meg itt nincs nagy hang, egy kis nyugalom, egy kis békesség. Ha bezárkózik egymaga a szobájába, kint hagyja a telefont, számítógépet, televíziót, akkor lesz egy kis békessége. De Péter nem azt mondja, hogy egy kis békességet kívánok vagy egy kis nyugalmat, hanem azt, hogy: „örök életnek beszéde van tenálad!” Az ideiglenes követők mindig csak azt sorolják, hogy mit Adjon az Úr, és mindig a körülményeket akarják megváltoztatni. Jézus állandó követői, akik ott is maradnak, azok nem a körülményeikben akarnak változást, hanem mindig saját magukban. Aki jézushoz jön, az azt mondja, hogy jó lenne, ha nem olyan lennék, mint azelőtt! „Új szívet adj, Uram énnekem..., nyájas, vidám, szelíd jó szívet, mely Jézusom, te lakhelyed!” Tehát ne az kelljen, amit gondolunk Jézus felől, hanem amit valóban akar adni nekünk, az Isten gyermekei számára!

Testvérek, ez a szakasz, amit ma olvastunk, egy nagyon nagy evangélium, egy nagyon nagy biztatás, egy csodálatos bátorítás, egy hatalmas erőforrás, mert először is hívja magához az embereket. Azt mondja: „jöjjetek énhozzám mindnyájan!” Miért? Mert mindenhova megyünk, mindent megpróbálunk, kipróbálunk, míg hozzá eljutunk vagy esetleg el se jutunk! Talán itt van, talán ott van az örök életnek beszéde, de az csak Jézusnál van, ezért mondja, hogy „jöjjetek énhozzám, mindnyájan!” Ugyanakkor azt is tudjuk a mai igénkből, hogy nem fog menni mindenki, mert van, aki hallja, és van, aki nem hallja. De ez nem ment meg bennünket a felelősségtől, amit Lukácsnál úgy olvasunk, amikor Jézus azt mondja: én össze akartam gyűjteni a te fiaidat, de te nem akartad. Te hallottad az isten igéjét, és nem mozdultál rá, nem lett számodra élet, nem lesz számodra örökké felfakadó forrás, mennyei kenyér, lelki táplálék! Nem akartad, mert esetleg még ki is gúnyoltad, vagy neveltél az egészen, és akkor jön valami külső, sokszor valami egészen kicsi dolog, és elfordulsz az igétől.

Egyszer egy ismerősöm azt mondta, hogy nem kell az egyház, mert a kapott pénzen papi ruhákat vettek. Azt megítélni, hogy mire költik azt a pénzt, annak a dolga, aki azért fog felelni. Ő meg azért felel, hogy valami mögé rejtje azt, hogy nem akart hallgatni a hívásra. Ezért keressétek az Urat, amíg megtalálható, mert Jézus Krisztus azt mondja itt az igében, amit hallottunk, hogy aki énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem, és aki énhozzám jön, azt nem küldöm el! Csak az a kérdés, hogy jössz-e Jézushoz, hívása hangzik, az Ige hogyha szól, a te szíved miért nem válaszol?

Testvéreim, nagyon jól jegyezzük meg, hogy bennünket az ítélet napján Isten számon fog kérni, mert Jézus Krisztus azt mondta, hogy „aki énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” Mit jelent ez a mi számunkra? Először is azt jelenti az ember számára, hogy nyitva az út. Ne mondd azt, hogy ilyen állapotban nem tudok menni! Ne mondd azt, hogy így nem fogad el az Úr, mert jöhetsz semmit nem hozva, meztelen, majd Ő felru-

KI JÖN JÉZUSHOZ, ÉS KI MARAD?

ház! Árván, majd Ő megszán, jöhetsz úgy, ahogy vagy! Micsoda evangélium! Aki énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem! A felelősség az emberen van. Nem fog menni mindenki, de a hívők számára ez csodálatos üzenetet és csodálatos biztatást jelent, mert Isten rábízta a hívőre, hogy ő is hívjon, hogy ő is mondja az ígét, hogy ő is tegyen bizonyosságot, hogy ő is menjen szerte e világra és hirdesse az evangéliumot. És hogyha a hívő ezt az ígét nem ismeri, és nem tudja, akkor ha nem jön senki, akkor azt mondja, hogy eredménytelen a munkám, valamit nem jól csináltam!

Hányszor hallom én ezt, mikor valaki azt mondja: hányszor hívtam a rokonomat, és mégse jött, meg se mozdult! Valamit nem jól csináltam. Hányszor akartam megtéríteni, és nem tért meg! Ilyenkor mindig azt szoktam mondani: hagyja Jézusra! Hányan tértek meg? Ha nem sokan, akkor valami baj volt! Az evangelizátor nem volt olyan jó, legközelebb majd jobbat kell hívni, legközelebb majd nagyobb nevűt kell hívni, majd arra meg fognak térni! Testvérek, ha valaki ismeri az Isten ígétét, akkor tudja, hogy az Isten hatalmában van. *Ne sikerorientált legyél, hanem szolgálat orientált!* Mert mi sajnos sikerorientáltak vagyunk, az Isten ígéje meg arra akar megtanítani, hogy mi engedelmesek legyünk! Oda menjünk, ahova Ő küld! Azt mondjuk, amit Ő mond! Azt mondja Pál apostol a gyülekezetnek: testvérek, imádkozzatok, hogy adassék nékem szó szám megnyitásokor! Ó, mennyi mindent tudott volna az apostol mondani! Többet, mint mi itt együtt véve tudunk mondani az ígéről, és mégis azt mondja, hogy testvérek könyörögjete, mert ha nem adatik szó számnak megnyitásokor, akkor semmit sem ér az egész!

Azt mondja nekünk az Isten ígéje, hogy te csak munkaorientált legyél, és ne úgy mérj valamit, hogy sikerült vagy nem! Hányan jöttek vagy hányan nem? Ezért nem szeretem a mega evangelizációkat, mert azt nézik, hogy hányan jöttek le a fűre a stadionban, aztán kérdelem: hol vannak azok, akik lejöttek? Kiderül, hogy sehol, mert lejöttek a szomszéd után, mert ígérték egy tollat meg egy jegyzetfüzetet. Azért jöjjünk, mert életnek beszéde van Jézusnál! Ez a hívőknek továbbá azt is jelenti, hogyha Jézushoz jöttünk, semmi okunk a kérkedésre! Semmi okunk a dicsekvésre! Az Efézus 2,8 ugyanezt mondja, hogy nem mi értünk el valamit, nem mi jutottunk el oda, hanem Ő jött elénk, és Ő karolt át bennünket és vonzott magához. Semmi okunk a kérkedésre, de minden okunk megvan a hála-ra, hogy Jézus Krisztus szeretett engem és Önmagát adta értem.

Amikor Kálvin ezt az igehelyet magyarázza, azt mondja, hogy itt tulajdonképpen arról van szó, hogy az Atya úgyszólván kézből kézbe adja Fiának a hívőket. Tehát a hívőknek ez egy hallatlan nagy öröm, hogy én jó kezekben vagyok! Jézus is erről beszél: én a hozzám jövőt megtartom, sőt feltámasztom azt az utolsó napon. Tehát, Jézus Krisztus hatalma és ereje

nem erre a földi létünkre korlátozódik, és aki ezt nem érti, megint csak nem jön, megint csak le fog maradni, mert tulajdonképpen, ezek az emberek addig akartak Jézushoz jönni, míg kenyeret ad. Még egy kis reményt, még egy kis vigaszt adjon! De aki igazán Jézusért jön, az tudja, hogy az Ő hatalma és az Ő ereje az én nyomorult porsátorom fölött sem kevesbedik meg, ahogy Jób is mondja: tudom, az én Megváltóm él, és utoljára az én porom fölött megáll! Mert az életnek beszéde ezt jelenti, hogy nemcsak ebben a földi létben, hanem a halálom után is van reménységem, élő reménységem, és még az én portestemnek, megváltott testemnek is van reménysége a feltámadásban. Ezért jó Jézushoz jönni, Őt követni, Őbenne maradni, Őt szemlélni, mert Nála van az élet beszéde. Akik követjük az Úr Jézus Krisztust, adjon nekünk Isten még több odaszánást, adjon nekünk Isten még több bátorítást, még több erőt ehhez, és még több hálát a szívükbe, hiszen egész éltünk sem lesz elég, zengeni az Ő dicséretét!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, Te, aki hívtál bennünket szent hívással, köszönjük, hogy üdvözítő vagy és megtartó vagy, mert meg is tartasz bennünket minden időben. Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy kérhettük, hadd lehessünk engedelmes, Neked élő gyermekek, azért, mert hozzánk van kötve az engedetlenség, a szófogadatlanóság, az ige nélkülség.

Engedd, hogy mi is így gondolkozzunk, mint Péter: Uram, kihez mehetnénk, örök életnek beszéde van nálad! Csak Te tudod azt adni, amire igazán szükségünk van, ami megtart bennünket, ami naponkénti eledelünk lehet. Kérünk Téged, könyörülj meg rajtunk, Úr Jézus Krisztus, hogy semmi el ne vonjon Tőled, le ne maradjunk a követésben, hanem célba érjünk Veled, abba a boldog célba, amelyet Te tűztél ki, ahova Te vársz bennünket, ahol színről-színre láthatunk majd Téged!

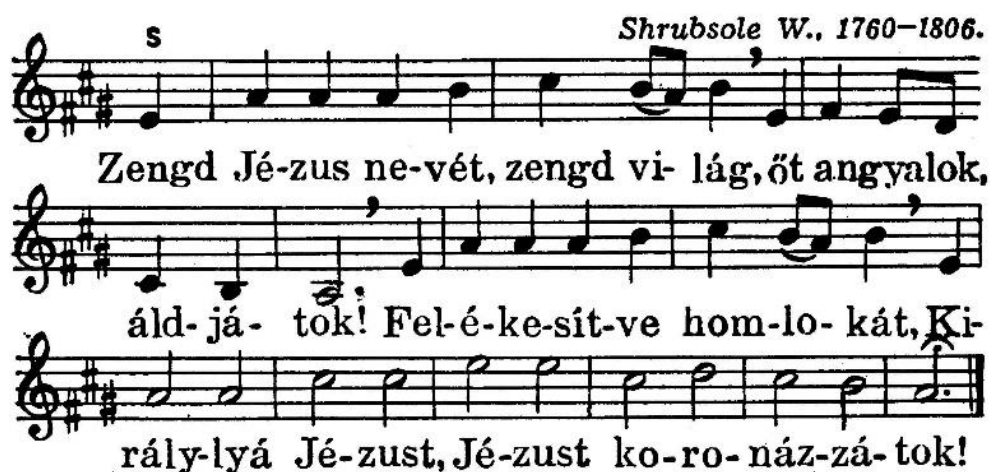
Kérünk, hogy áldd meg a gyülekezetet, kicsinyeket, nagyokat. Kérünk betegeinkért, gyászolóinkért, Urunk. Kérünk Téged, vigasztald a szomorú szívűeket, áldd meg a munkába, iskolába menőket. Kérünk Téged, áldd meg szeretteinket közelben és távolban, egész népedet, egyházadat, Urunk, ezen a földön!

Tégy bennünket sóvá, kovásszá, világossággá, hogy ebben az elvetemült világban, amely nem akarja hallani a Te igédet, amely nem akar Hozzád jönni, nehogy vád érjen bennünket, hogy miattunk nem látott meg Téged, mert mi elmulasztottuk a bizonyágtételt. Ezért kérünk Téged, hogy adj nekünk lehetőségeket arra, hogy Rólad szóljunk; bizonyágot tegyünk Rólad, a Te igédről, a Te evangéliumodról! És kérünk Téged, hogy hallgass meg könyörgésünket, amit most csendben mondunk el Neked.

Ámen.

468. ének

Shrubsole W., 1760–1806.

Zengd Jé-zus ne-vét, zengd vi-lág, öt angyalok,
 áld-já-tok! Fel-é-ke-sít-ve hom-lo-kát, Ki-
 rály-lyá Jé-zust, Jé-zust ko-ro-náz-zá-tok!

2. Ti vértanúi Istennek, Kik mennyben szolgál-
 játok A Bárányt, ki megöletett: Királya Jézust...

3. Ti választottak, szent hívek, Mind akit ő meg-
 váltott, Szent irgalmát dicsérjétek: Királya Jézust...

4. Ti bűnösök, mert ő hordott Ti értetek kint s
 átkot, És szent vérével áldozott: Királya Jézust...

5. Ti népek, törzsek, kik bárhol Az ő szavát hall-
 játok: Nagy jóvoltáért hálából Királya Jézust...

6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn A Jézus előtt
 állok És mindörökké zenghetem: Királya Jézust, Jé-
 zust koronázzátok!

Perronet Edward, 1726–1792.